

Barnes Bland

Hader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10 13-16

WITTEBERGERS . BOKH. ST. LOUIS

No. 9. }

September 1876.

{ 2. Marg.

Luthers Daabspsalme.

Met. Af Høiheden oprunden er.

Da Jesus ud til Jordan drog
Og Daab af Sanct Johannes tog,
Guds Villie frømt at ere,
Det Naabens Bad da stifted han,
Som al vor Synd aftvøtte kan,
Hvor stor den end mon være.
Hans Blod
Har Bød
Gjort for Brøden,
Drufnet Døden;
Ewig Livet
Han i Daaben os har givet.

Saa hører nu til Trøst og Haab,
Hvad Gud ved Jesu Christi Daab
Har villet os kundgjøre:
Fra Himlen lod Gud Faders Ord —
Guds egen Røst med Andren stor
Da kunde grant man høre.
Herlig
Vældig
Lod hans Stemme
Sig fornemme:
Jorderige!
Se min Søn, den Elskelige!

Og strax, da Spinnens Daab var skeet,
Blev Manden, som en Due seet
Med over ham at stige;
Saa vi tor aldrig tvivle paa
At disse Tre har døbt os saa,
Og ei fra os vil vige.
G u d er
Med her;
Selv han moder
Og gjenføder
Os i Daaben,
For Guds Børn staar Himlen aaben.

I Daaben døbes vi med Vand,
Men Ordet kommer til paa Stand
Med Mandens Kraft hin rige;
Og hver, som tror og bliver døbt,
Skal engang frelst og dyreføbt
Til Himlens Fryd opstige.
D e r skal
Al Kval
Fra os vige
I Guds Rige,
Der er Manna!
Halleluja! Hosanna!

En Kristens Havn.

Stønnende slæbte Kamelerne sig hen over Arabiens brændende Sandørken. Afkræftede og tørstige vare de; thi i mange Dage havde de hverken haft Græs at spise eller Vand at drikke, medens de vandrede Mil efter Mil igjennem den golde Ørken, hvor Sandfletterne vare glødende røde lig et Ildhav. Og trætte vare Rytterne, udmattede af Anstrængelse og Svede; thi de vovede ikke at standse for at hvile. Det Vand, de førte med sig, var næsten opbrugt, nogle af de Læderflasker, som havde været fyldte dermed, hang nu tomme og flade ved Siden af Kamelerne, og de Rejsende vidste alt for godt, at hvis de nolede paa Veien, vilde de alle sætte Livet til af Tørst.

Iblandt de Rejsende, som horte til denne Karavane, var en Perfer ved Navn Sadi, en høj, kraftigbygget Mand med sort Skæg og mørke Dine, der havde et vildt Udtryk. Han drev sin trætte Kamel hen ved Siden af den forrest ridende Araber, de andres Anfører og Vejviser, og efter med en forbitret Mine at have peget paa en af de Rejsende, der var et lidet Syffe bagved ham, sagde han:

“Bed du, at hin Syrier, Jusuf, er en Hund af en Kristen, en Kaffir?” (Kaffir er et Agenavn, som Musselmændene give de Kristne).

“Jeg ved, at denne Hafeem (Doktor) aldrig paakalder Profeten,” var det alvorlige Svar.

“Bed du,” vedblev Sadi, “at Jusuf rider paa den bedste Kamel i hele Karavanen, at hans Læderflasker er fuldest med Vand, og at han har Schawler og andre Handelsvarer med sig?”

Anføreren kastede et begjærligt Blik henimod den stakkels reisende Syrier, der sædvanlig blev kaldet Hafeem paa Grund af den Medicin, han gav, og de mange syge, han havde helbredet.

“Han har ingen Bønner her,” sagde

den onde Sadi; “og hvis han blev kastet ned af Kamelen og efterladt her for at dø, var der ingen, der vilde spørge om, hvor der var bleven af ham; thi hvem bekymrer sig om en Hund af en Kaffir.”

Jeg vil ikke gjentage, hvilke Overtalelser denne grusomme Mand benyttede; men jeg vil meddele, hvad Marsagen var til det dødelige Had, han nærede til den stakkels Hafeem. Jusuf var optraadt som Forsvarer for en Enke, hvem Sadi havde forsøgt paa at bedrage, og efterat Sadis Lærighed var bleven opdaget, var han bleven straffet med at vidstes, som han kun altså vel havde fortjent. Derfor gjorde han sig nu Umage for at tilintetgjøre den Mand, som havde bragt en retfærdig Straf over ham, og derfor besluttede han at formaa de andre Arabere til at efterlade Jusuf i Ørkenen, for at han der kunde finde Døden.

Sadi behøvede desværre ikke at anvende mange Ord for at overbevise Araberne om, at det ikke var nogen stor Synd at plyndre en Kristen og overlade ham til sin Skjæbne. Netop som den brændende Sol var nærved at gaa ned, blev Jusuf, der havde mærket, at et Fjorrederi var igjære, men ikke vidste, hvorledes han skulde undgaa at blive et Offer for det, paa en raa Maade reven ned af sin Kamel, afført sine bedste Klæder og trods sine indtrængende Bønner efterladt for at dø i den frygtelige Ørken. Det vilde have været mindre grusomt strax at have slaaet ham ihjel.

“O, lad mig idetmindste beholde noget Vand,” raabte den stakkels Mand, der blev et Offer for Ondskab og Had.

“Vi ville ikke lade dig beholde noget, undtagen din unyttige Medicin, Hafeem! Tag den!” raabte Sadi, idet han tilkastede Jusuf en liden Blikkasse, der indeholdt nogen Medicin. Derpaa boiede han sig ned fra Jusufs Kamel, som han selv havde bestegget, og udstødte igjennem sine sammenbidte Tænder: “Du har for-

nærmet mig — jeg har nu gjort Gjengjæld, Kristen — dette er en Mussefmands Hævn.“

De vare borte, den sidste Kamel var forsvunden, Mørket begyndte at falde paa, og Yusuf befandt sig alene for efter al Sandsynlighed ogsaa at dø alene paa den glødende Sandflekk. Syrierens første Følelse var Fortvivlelse, medens han stod og stirrede i den Retning, hvor Karavanen var forsvunden; derpaa hævede han sine Dine mod Himmelen, hvor Aftenstjernen tindrede, og han mindedes Herrens Løfte: "Jeg vil ikke slippe dig og ei forlade dig." Menneffene kunde forlade ham, alt kunde se mørkt ud, han kunde være uden en Draabe Vand, men Herren vilde aldrig slippe ham, hans Barmhjertighed vilde aldrig blive ud-tømt, han kunde frelse ham fra Døden endog her i Ørkenen — eller, hvis dette ikke var hans Villie, da vilde han gjen-nem Døden bringe sin Sjæle Liv og evig Glæde.

Medens Yusuf overtænkte sin Stilling, sølte han sig inderlig taknemmelig over, at han ikke var bleven berøvet sin Kamel ved Begyndelsen af sin Reise, da han var midt i Ørkenen; han haabede, at han nu ikke var langt fra dens Grændser og beslattede, i det af Stjernerne, at vandre saa langt, som hans Kræfter vilde tillade, i det svage Haab at naa en Kilde eller et Sted, der var beboet af Menne-sker. Det var en stor Lindring for ham, at Dagens brændende Hede var forbi, havde Solen endnu sendt sine glødende Straaler ned over hans Hoved, vilde han snart være sunken afmægtig om paa Beten. Han greb den lille Medicin-kasse, som Sadi spottende havde tilkæstet ham; han var i Tvivl om han skulde be-byrde sig med den, skjønt han heller ingen Lust havde til at lade den blive igjen.

"Der er liden Nimeighed for, at jeg skal blive ilive og saa Brug for den, og alligevel — hvem ved," sagde Yusuf ved

sig selv, da han med Rasken i Haanden med Besvær arbejdede sig hen over den øde Ørkens store Glæde. "Jeg vil anstrænge mig til det yderste for at bevare det Liv, som Gud har givet mig," tænkte Syrieren videre; "men hvis det er hans Villie, at jeg skal lægge mine Ben i denne Sandørken, er jeg da beredt og villig til at dø? Jeg tvivler om, at jeg en Dag til kan udholde Hede og Torst; hvis nu mine Timer virkelig ere talte, er jeg da skiftet til at fremtræde for Gud?"

Det var et vigtigt Spørgsmaal, som vi alle burde gjøre os selv. Vi bør gjøre os det klart, at enten vi ere unge eller gamle, enten Døden træffer os i vort fre-delige Hjem eller i Arabiens Ørken, ere vi ikke forberedte til at gaa bort, hvis vi ikke tro paa Frelseren, og hvis vi ikke so-le Kjærlighed til alle vore Medmennesker. Ved i denne høitidelige Aftenstund at un-derføge sit Indre, sølte Yusuf, at Troen ikke manglede ham.

"Jeg har Tro," sagde han ved sig selv, medens hans Blik var hestet paa den stjernebesaaede Himmel over hans Hoved. "Af mit ganske Hjerter tror jeg, at Frelseren er død for mine Synder, at han har tilgivet dem, og at de af ham for bestandig ere udslettet. Jeg tror paa hans rige Naade, hans uendelige Barmhjertighed — men er min Tro den, som er virksom i Kjærlighed — har jeg Fred med alle Menneker, tilgiver jeg — kan jeg ganske tilgive Sadi, saaledes som jeg har erholdt Tilgivelse?"

Der paafølgte nu en heftig Kamp i Yusefs indre, Sadis grusomme Ansigt viste sig for ham, de flammende Dine, den spottende Mund, og ved Tanken om hans Grusomhed og Forræderi oplystes Syrieren af en saa heftig Forbitrelse imod sin Fiende, at han neppe kunde afholde sig fra at anraabe Gud om at hævne den straffelige Uret, der var ham vederfaret. Yusuf havde ofte gjentaget Herrens Bøn: "Forlad os vor Skyld,

som vi forlade vore Skyldnere." Han vidste, at Herren ikke vil tilgive dem, som selv ikke ville tilgive, men hvorledes var det muligt for ham at tilgive den Mand, der saa grusomt havde dømt ham til at dø af Tørst.

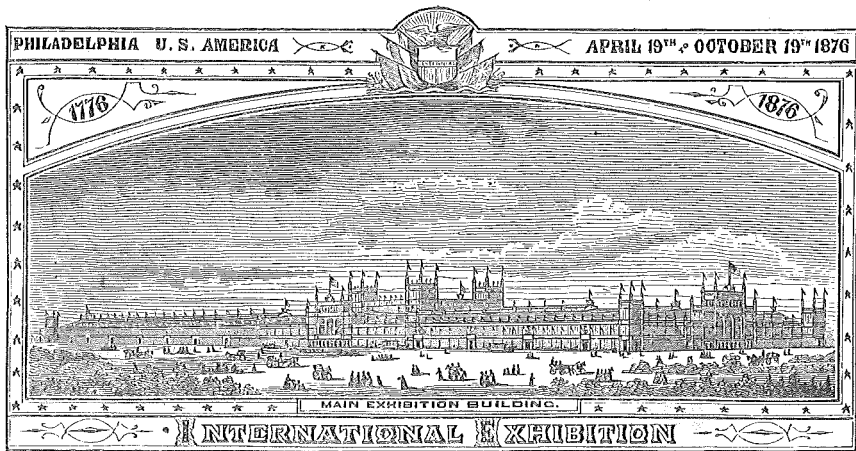
Dusef knælede ned paa Sandet og bad; varmt og inderligt bad han om et forsonligt og tilgivende Hjerter. For han reiste sig, var hans Bøn bleven bønhørt; thi han var istand til at bede for Sadi. Hans Brede var forsvunden og med den hans Tørst efter Havn, og han kunde bede Herren om, at han engang maatte møde sin grusomme Fiende i Himmelen.

Kæmpende mod en dødelig Natthed,

slæbte han sig atter synkefærdig fremad, indtil en glødende rød Stribe i Øst viste, hvor den brændende Sol snart vilde staa op; men hvilken spændt Forventning og hvilken Glæde sølte han ikke, da kort efter den røde Stribe i Horisonten blev brudt af en mørk Gjenstand, der syntes at stige op fra Sandet. Den udmatte Mand syntes at faa nye Kræfter; thi nu opfangede hans Øre den velkomne Lyd af en Hunds Øjnen og derpaa endel Faars Brægen.

"Lovet være Herren!" udbrod Dusef: "jeg er i Nærheden af menneskelige Bøliger!" (Fortf.)

Verdensudstillingen i Philadelphia.

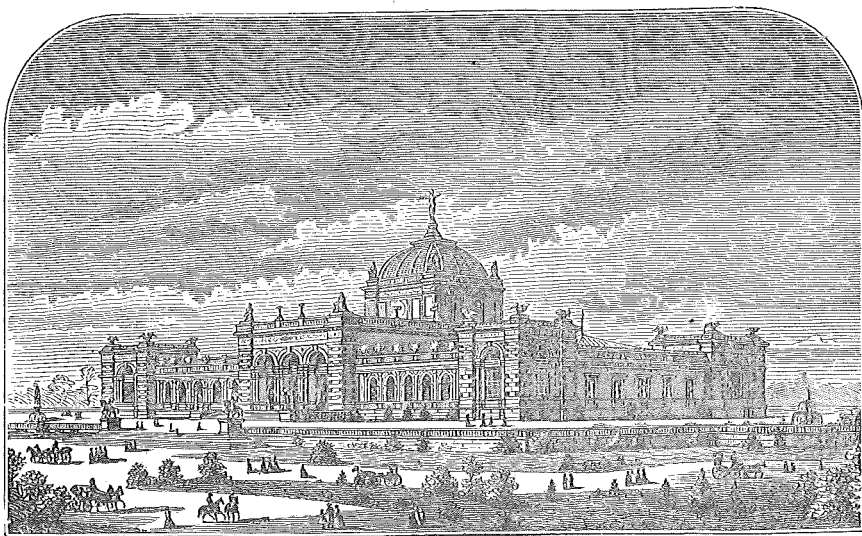
I dette Aar fejrer vort Land sin Hundredearsfest og har dertil indbudt den ganske Verden. Denne Indbydelse vilde vist ogsaa gjerne alle smaa Læsere af Børnebladet modtage, hvis Philadelphia ikke laa saa langt borte og Rejsen dertil ikke var saa dyr. Thi der holdes en storartet Verdensudstilling, i hvilken 37 Nationer og Folketage have taget Del, idet de stille til Stue sine Landes Produkter saavel som hvad de have frembragt ved Kunst og Industri.

Der gives derfor for Enhver Noget at se paa. Forat nu ogsaa I, kjære Børn, kunne danne Eder et Begreb om Størrelsen af vort Lands Verdensudstilling, ville vi meddele Eder lidt derom.

I flere Aar har man gjort store Forberedelser til den. Man har dertil indhegnet en smuk Park, som er omtrent 3000 Acres stor. Af denne Park er et Rum paa 300 Acres afsgrænset for Bygningerne. En liden Jernbane fører de Besøgende omkring, saa at man i ganske

fort Tid kan komme til alle Bygninger, hvis Antal beløber sig til 170. Deraf ere blot 5 de egentlige Udstillingsbygninger; af de 2 af disse give vi Eder her troe Afbildninger. Hovedbygningen falder først i Øinene. Det er vanskeligt at danne sig et Begreb om dens Størrelse uden først at have set den. Den er 1880 Fod lang og 464 Fod bred og indtager et Rum paa omtrent 20 Acres. Væggene danne en Række af fortløbende Vinduer; desuden er Taget saaledes indrettet, at ogsaa Lyset kan falde ind fra oven. Derfor er der i denne Hal saa lyst som ude under fri Himmels. Lange Gange glemstærker Bygningen paalangs og paa tværs, og i de derved frembragte Girkanter

staa nu, hvad menneskelig Flid i alle Lande har frembragt. Der har Chinesere og Japanesere udstillet sine Varer. Der ser man, hvad der frembringes i Italien og Spanien. Fra Tydskland er der en Samling af det fineste Porcelæen, Uhre og prægtfulde videnkabelige Instrumenter fra Schweiz. Fra Frankrig er der Silkeoier og mange andre fine og kostbare Gjenstande. Særlig smuk og righoldig er den norske og svenske Udstilling. Her kan man isærbeles se, hvad Menneskenes Flid formaar. Begge Lande ere kolde og for en stor Del ufrugtbar, og dog kunne de udstille mere end mangt et Folk, hvem den kjære Gud har givet et rigt og frugtbart Land.

Dog lad os gaa videre til Kunsthal- len, af hvilken vi ogsaa giver Eder et Billede. Den er ikke saa stor som Hovedbygningen, men den er alligevel den smukkeste og kostbareste. Den koster over 2 Millioner Dollars. Den er bygget af Granit, Jern og Glas. Træ er intetsteds brugt, forat den skal kunne være aldeles brandfri. Det er ogsaa nødvendigt for de kostbare Kunstfagers Skyld, som her ere udstillede, og som, hvis de skulde blive ødelagte ved Ild, vilde være

aldeles uerstattelige. Her har ogsaa mange norske Malere udstillet sine Malerier, der blive meget roste af alle, som ser dem. Især er det de norske Landskabsmalerier, man synes bedst om. Dog dette faar være nok herom for denne Gang. Maaſte Pastor Frich vil fortælle Eder noget mere herom, naar han med Guds Hjælp kommer tilbage fra sin Rejse til Norge.

Kjærlighed gjør stærk.

Den 15de September 1831 brød en forfærdelig Storm løs i Indsfland. Gjen- nem Hertugdømmet Baden løber en stor Elv, som kaldes Rhinen, hvorpaa man ofte færdes med Baade. Tvende Perso- ner, som befandt sig paa Elven, da Stormen begyndte, kom i Livsfare; thi deres Baad kandrede om. De søgte at holde sig fast ved Baaden, medens de raabte om Hjælp. En tolvvaars gammel Pige ved Navn Susanna, som passede nogle Gjeder nede ved Elven, saa de stak- fels Menneſter og hørte deres Raab. Hurtig llede hun til Bredden, for at se efter en Baad, hvori hun kunde sætte af- sted forat redde de Forulyffede. En saa- dan fandt hun ogsaa strax, da en, som var til sælles Afbenyttelse, laa optrukken paa Bredden. Da der ingen Mand's- person var tilstede, som kunde hjælpe hende, raabte hun paa en Kone, som bo- ed: i et Hus næved. Denne kom ogsaa ned til hende, og efterat hun havde gjort forskjellige Indvendinger mod hendes For- retagende paa Grund af den svære Storm, hjalp hun hende at faa Baaden ud; thi hun tænkte nok ogsaa, at Gud muligens kunde bevare hende. Susanna, som ikke lod sig bevæge af Konens Forestillinger, løste Baaden, tog et Par Rorer, og ud paa Elven bar det i en Fart, medens Konen blev staaende igjen.

Den unge Pige befandt sig nu ude i de rasende Bølger, der trueede med at øde- lægge hende, ligesom de holdt paa at gjøre med de to Mænd, der laa paa den kandrede Baad; men hun var lige usfor- færdet og anstrængte sig af alle Kræfter for at naa hen til de Forulyffede. Mændene saa nu med Glæde den Hjælp, Gud sendte dem, og den ene kastede sig i Vandet for at svømme Pigen imøde. Lykkelig naaede han frem, og med inderlig Glæde optog hun ham i sin Baad. Af alle Kræfter arbejdede nu disse to sig fremad

henimod den anden stakfels Mand, som endnu holdt sig fast i Baaden, og det lyk- kedes dem at redde ham, netop som hans Hænder af Udmattelse vilde slippe Taget.

Paa Elvebredden havde en hel Mængde Menneſter forsamlet sig, der med Glædes- raab modtog dem, som vare i Baaden; særlig takkede de den modige Pige, som havde reddet dem. Da hun blev spurgt, hvorledes hun kunde tænke paa at redde dem, svarede hun ligefrem: "Da jeg hørte deres jammerlige Raabraab, der dybt bevægede mig, fik jeg den Tanke, at jeg skulde tage Baaden og forsøge at redde dem, idet jeg stolede paa, at Gud vilde hjælpe mig."

O, hvilket kosteligt Svar: "jeg stolede paa, at Gud vilde hjælpe mig." Saa- ledes burde alle Menneſter tænke, naar de ville gjøre Guds Billie. Kjærlighe- den til Gud frembringer ogsaa Kjærlig- hed til Næsten, saa vi ikke kunne taale at se paa hans Undergang uden at hjælpe, om vi kunne. Maatte vi alle med sam- me Iver som denne Pige anstrenge os for at redde Syndere, som holde paa at drukne i Syndehavet for evig at forta- bes. Hun var blot et Barn og reddede dog store Mænd; du er ogsaa et Barn og kan blive et Mittel i Guds Haand til at redde mange store Mænd og Kvin- der, om du vil i Tillid til Herren gjøre hans Billie.

Hvor bor den kjære Gud ?

"Moder," sagde den lille Gotthold, "du har saa ofte fortalt mig om den kjære Gud. Du siger, at han har stabt Himlen og Jorden, Solen, Maanen og Stjernerne og os selv. Du har fortalt mig, at han elsker Menneſkene langt mere end en Fader sine Børn; at han bevarer os som sin Diensten; at han vogter os, som en Hyrde sine Faar; men sig mig, hvor han bor, at jeg kan gaa hen for at se ham?"

Den lille Gotthold vidste ikke, at Gud bor i et Lys, til hvilket ingen kan komme.

Den fromme Moder tog ham op paa sit Skjød og sagde venlig til ham: "Mit Barn, ingen har nogen Tid seet Gud; dog kunne vi føle ham, naar han gjør det lille Meenneskehjerte til sin Bolig, og glæder os med Himlens bedste Gaver; thi han siger: "Jeg vil bo iblandt eder og vandre iblandt eder, og jeg vil være deres Gud, og I skulle være mine Sønner og Døttre." Har du ikke erfaret det, mit Barn? — Da se op til den med Stjerner besaaede Himmel; ser du ikke Stjernernes Skin, og kan du tælle dem? De vise dig, hvor den kjære Gud bor!

Stu omkring dig paa den venlige Jord og hør, hvorledes Bjerg og Dal, Skov og Mark forkynder den store Guds Nærverelse.

Gaa ind i Herrens Hus, hvor hans Ord prædikes, og du vil finde ham, endstjont du ikke kan se ham."

Gotthold syntes endnu ikke tilfredsstillet. Med et venligt Blik saa han op til Moderen, som rørt ved Barnets hjertelige Dnsse om at vide noget om Gud, spurgte det: "Hvad onsker du endnu at vide, Gotthold?" Drengen spurgte efter paa: "Kan jeg ikke nu tale med den kjære Gud?"

Moderen foldede Barnets Hænder og lærte ham følgende Bøn, ved hvilken Gotthold flere Gange om Dagen talede med Gud:

Jeg er lille, men dog syndig,
gjør mig ren, og himmelsk yndig,
ren, o Jesus, ved dit Blod!
Gjør mit Hjerte til din Bolig,
at med dig jeg ret fortrolig
leve maa, o Jesus god! Amen.

Kjære Børn, Gud vil bo i eder. Have I ogsaa saadan en Længsel efter at anamme ham i eders Hjertes, som den lille Gotthold? Tænk: Er Jesus i Hjertet, saa er Hjertet i Himlen!

Uveiret.

Franz gif til Skoven at plukke Bær. Paa Hjemvejen blev han overfalden af et voldsomt Uveir. Lynet og Tordenen forstrækkede ham meget, og for at beskytte sig mod Regnen krøb han ind i et hult Egetræ, som stod ved Veien. Han vidste ikke, at det er farligt i Tordenveir at søge Ly under et Træ.

Paa engang hørte han sit Navn blive udraabt: "Franz! Franz! kom, o kom dog strax!"

Franz krøb saa hurtigt han kunde ud af sit Skjul. Neppe var han kommet saa Stridt bort, saa sønder slog en Lynstraale Træet med frygteligt Brag. Det foretom Drengen som stod han midt i et Idhøj, og han faldt af Skrak til Jorden. Dog da han sølte, at han var ubeskadiget, foldede han sine Hænder og udraabte: "Hin Stemme kom fra Himmelen! Du, kjære Gud, har reddet mig!"

Da hørte han Stemmen igjen: "Franz, Franz, hører du ikke?" Han saa sig omkring og opdagede nu en Bondefone, fra hvem Stemmen kom. Franz løb hen til hende og sagde: "Her er jeg, hvad vil De mig?"

"Jeg har ikke kaldt paa dig, men paa min lille Søn Franz," svarede Konen. "Han vogtede Gjesfene derne og maa have skult sig et eller andet Sted for Uveiret. Der kommer han endelig ud af Bussene.

Franz fortalte nu, hvorledes han har holdt hendes Raad for en Stemme fra Himmelen. Men Konen sagde: "D, mit Barn, tak ikke Gud mindre derfor, at Stemmen blot kom fra en fattig Bondefone. Det var hans Villie, at jeg skulde raabe dit Navn."

"Ja, ja," sagde Franz, "Gud betjente sig af Deres Stemme, men min Redning har jeg ham at takke for."

Kjære Børn! Der gives intet Tilfælde, som vi skylder vort Liv. Det er altid vor

Fader i Himmelen vi har at takke derfor, han, som har talt alle Haar paa vort Hoved, og om hvem Jesus har sagt, at der falder ikke en Spurv til Jorden uden hans Villie.

En Løve i Stuedøren.

Ved Richriversport i Sydafrika, fortæller den reisende Lichtenstein, kom vi en Dag til en Gaard, som tilhørte en Mand ved Navn Van Wyk. Medens vi hvilede vore trætte Dyr og glædede os ved den kjolige Skygge i Svalgangen, fortalte Van Wyk os følgende:

Det kan vel omtrent være et Par Aar siden, at jeg skød et Skud, som var afgjørende for min og mines Skæbne. Min Kone sad inde i Huset i Nærheden af Døren, Børnene legede omkring hende, og jeg holdt paa med noget Arbejde paa den anden Side af Huset, da pludselig min Kone faar se i Husedøren en svært fuldvoksen Løve, der med sit store Legeme mørkne Doraabningen.

Min Kone, aldeles stiv af Skræk, men paa samme Tid vel vidende, at det saaligste, man under disse Omstændigheder kan gøre, er at forsøge paa Flugt, blev paa sin Plads, medens Børnene forskrækkede søgte Tilflugt hos hende.

Deres Skrig underrettede mig om, at der maatte være noget paafærde, og man kan tænke sig min Forbauselse, da jeg opdagede, hvilken ubuden Gæst det var, som spærrede mig Udgangen til mit Hus. Endnu havde Løven ikke seet mig; men hvorledes skulde jeg vel, ubevæbnet som jeg var, kunne forsvare min Familie. Jeg sneg mig da rundt om Huset bort til et Vindu, som stod aabent, og til al Lykke stod der i en Krog et ladt Gevær saa nær ved Vinduet, at jeg kunde naa det med min Haand. Endnu lykkeligere traf det sig, at Døren til det yderste Bærelse stod aaben, saa jeg kunde se hele den forfærdelige Scene fra Vinduet. Løven var kommet helt indensfor Døren og saa med rovgjerrige Blikke paa min Hustru og Børnene. Den gjorde netop en Bevægelse, som viste, at den var isærd med at springe løs paa sit Bytte. Da skjønnede jeg, det ikke længere var Tid til

at betænke sig; jeg vtrede et Par opmuntrende Ord til min Kone og affyrede det afgjørende Skud. Mit Sigte havde, Gud være lovet, været noiagtigt, Løven var truffen i Hovedet og reiste sig ikke mere.

Der er vel ikke ofte bleven opsendt en inderligere Takkebon til Gud end dengang fra mit Hus.

Gaade.

Mit første er saa pent og net,
Ingen gierne dog det rører;
At gribe det er ei saa let
Eksjont stadig Tagt man mod det fører.

Mit andet er mit førstes Skræk,
Mit første er mit andets Lyst;
Mit andet rydder mit første væk,
Og sammen har de mangan Dyst.

Mit hele trives ei i Nord
Men kun i solbestraalte Syd;
Det ofte findes paa vort Bord,
Kun i vor Mad og ei til Pryd.

Løsning paa den i No. 8 au'ort: Gaade:

Dam — Mad.

"Børneblad", 2den Marg., 1876,

udkommer 1 Gang om Maaned i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og spørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paaskrivning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Ex. efter 30 Cts. pr. Ex.
— " " 10—49 " " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøies Prisen med 5 Cts. pr. Explr.

Da Pastor J. B. Frich bliver fraværende indtil Slutningen af September, adresseres herefter Alt, hvad der angaar Bladet:

"Børneblad"

box 305, La Crosse, Wis.